

Izložba fotografija. starih perivoja i parkova, Zdravka Arnolda Slike iz Dalmacije – u Galeriji Matice hrvatske

Nakon postava u Korčuli, Dubrovniku, te na Danima Cvita Fiskovića u Orebićima izložba *Slike iz Dalmacije* predstavljena je i u Zagrebu.

Izložba je otvorena 4. 12. 2001. godine u Galeriji Matice hrvatske. Postav u Zagrebu upotpunjen je originalnim fotografijama koje je izradio sam Zdravko Arnold. Te fotografije prikazuju grad Rab 1930-ih godina. Bili su izloženi i dokumenti o osnivanju Zavoda za vrtlarstvo, te fotografije pokusa koje je Z. Arnold provodio u Zavodu s zabilježbama.

Društvo hrvatskih intelektualki započelo je s radom 1992. godine u prostorijama Matice hrvatske. Ova je izložba zajednički projekt Matice hrvatske i Društva hrvatskih intelektualki. Prva predsjednica i osnivačica Društva dr. sc. Vlasta Vince Ribarić zahvalila je Matici hrvatskoj, a posebno glavnom tajniku dr. sc. Stjepanu Damjanoviću na pomoći i suradnji u provedbi ovoga projekta. Voditelj Galerije gospođa Vanja Babić i autorica postave mr. sc. Ivanka Mlinarić govoreći o postavi i odabiru fotografija, prenijeli su publici svoj doživljaj i dojmove o radu Z. Arnolda, likovnosti njegovih fotografija nastalih odabirom očiju znanstvenika i poznavatelja umjetnosti oblikovanja prostora. Izložbu je otvorio pročelnik Odjela za poljodjelstvo Matice hrvatske dr. sc. Ivo Miljković.

Pjesnikinja gđa. Nela Majcen Pračinec recitirala je stihove Vlahe Paljetka, te pjesmu Đure Arnolda *Zdravku*. Đuro Arnold pisao je pjesme svojim ženama i svojoj djeci. Proročanski su njegovi stihovi u pjesmi posvećenoj sinu.

... *A što od ovog, pamti, svijeta nije
Nit strada s bure, niti gine s groma
Ja ne znam, kakvu život kob ti vije,
Al gora ne će biti od brodoloma*

Nadahnutu ljepotom djela Zdravka Arnolda te proročanskim stihovima njegova oca gđa. Nela Majcen Pračinec napisala je pjesmu "Brodolom moga broda" koju je podarila otvorenju izložbe u Zagrebu.

Mr. sc. Ivanka Mlinarić

Brodolom moga broda

*Ljuljam se, na valovima Lapudske tišine,
i na maloj kapi moga lica
koja se čini kao dugi,
perivoj mirisnih penjačica.
Slika je, jednog crnog kamena
na terasi istine – tamo nekog vremena
ruža boje mraka u meni, i na njoj kapela.
Prazna, mokra i čudesno lijepa
Godine su razbile sve klupe,
iskresana imena mirom oleandera,
Vjetar je bio klesar, moga klecala.
Šetam, slikam, tražim iglice tuge
i bježim od svog pogleda...
Klečim i molim sebi neznanoga
čuvara... čuvaj prošlost koja dolazi.
A ti vjetre, ljubavniče, silovatelju nekih misli,
neću ti stisnuti ruku. I kada lijeva kiša
ili suze, svejedno, potop je neizbježan
i moj brod nije preživio brodolom.
Za njega je tako bolje, a ja...
gradit ću, ovaj puta, brod bez jarbola.*

Nela Majcen Pračinec